

Éjszaka, fekete ménes

Ó, éjszaka, fekete ménes!
Mezőimet végigtapostad,
de csikószem-csillagaid
mégis nekem világítottak.

Ó, éjszaka, fekete kendő
parasztasszony-erdők fején!
Szövetkezem a virradattal,
és gyászodat letépem én.

Sovány cserjék hófödte tájon –
porcelán tálban őzgerinc.
Sötétség, véres lakomádon
csontig pusztítasz engem is.

Bokorra bűvölt paripám
sörényét szélvésszel cibálod.
Én erdőkkel, tornyokkal mégis
szétszaggatom hóhérpalástod.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)